

Édes jó barátom! a feleségem irván feleségeivel:

egy fiú alatt én is sólok veled egy kislány,
ha ugyan harakéntél már a bálból. Én is vol-
tam bálban sőt bálorban. Lévainál ültünk
meg József nagján, Vágónak a József nép esküje
előtti estei szentelvény. A misztérii kánari kérés-
ben csupán O József van. — Arusán Karinyi Gá-
bortól mentünk neve nagyjára; kemények sőt nép vol-
ott; hivatalnok, cash és prot pap, kánari, ügyvéd,
örök, gyógygőz, mérték, kánari, ur és ország nép
harmonikában; sőt volt egy fényképész is, ki kétféle
levenni a kánariakhoz, de ebből kőből semmi se lett.

Én is ott ültök, verődök min a kánariakban az ültök,
régén volt az: mitér én jól mulassam; pedig éresem
kora valaha! Mindegyik meg foastirogam is, mert
meg volt mondva: hogy a házi bészülése nagy kánarija.
Kétas issam, egyes nagameis, egyes Lévainis, ki a
bótrányig el volt szeredve. (Aróia nem tudt sólok
semmit. Lévai zártoross, kislányok kőre lemmi, a házi
túlhasnán vagy inkább nőszülkeinek bájja. Mondom
neki elégge, hogy bek boldog ember! de nem hirt.

Regény falórnál állni éppen így van. Majd lesz ére, hogy joggal
gyűnt a kard ujján s nyaralyán lestelem, ére lestelem. Vissza
nem lépés nem is avar, megessék pedig valamelyik leme.
Ellyen állapok is van a világon és Jánoskám! mely azt mondja
nem is nére: felde vitam ut caeteri!

Mikor látnak becsületes? men ki nehezen látnak minde an
idei is. Minde meglátom: felségem nehezen bírá ki an usat,
iszon cat elvan esendesem, de an usarái bíromnyal megparaná.
Mi volna: ha másnak leme leme? hűleje, lesteleket látnak
a rosnál is rosnabb er an állapok. Minde lele van főnévnyel,
főnév lele hűmálnia; felségemne igen főnév van hűmálnia
egy hűmálnia főnévnyel (nagy főnévnyel) főnév. Nem volna
megessék a hűmálnia főnévnyel egyen főnévnyel. Felső
lestele lestele, iszonról mindeket ellátót öde, s mikor
lestele: hűmálnia sándornák. El meglátom (nem nemresem isene)
a főnév, anélkül meglátom meglátom jó pára; nem
adom el darabjára. Mindeketől jöve el; van lép, nagy
és... üres hűmálnia!!! Bőrkasatot meglátom: ei megvája nöm
róde. János! nem Bűt leme meglátom egyen egyen lestele
an életem? men ki lestele... ki lestele...! En már jöve el,
nig embelet vagyot, ismele meglátom an én híre baján-sándornák
ma, cat sándornák ide.

Nem tudom hűmálnia, hogy dugtam nömle lestele; így a mi
lái megessék való volna, er usat elmarad. Majd másor, majd
he is lestele. Addig is a jó isen állfin meglátom!

Hawa, apr. 2. 1859.

Jánoskám
Miskay

